

Người yêu cũ - Người yêu mới

Đến lúc này em mới nhận ra rằng, một năm trôi qua mà những gì đã từng thuộc về em, hay những gì đã từng thuộc về cả hai chúng mình vẫn còn sâu đậm trong em.

Em – Người yêu cũ.

Một ngày thứ 7 như bao ngày thứ 7 khác. Tan học là em ra bus stop ngoài cổng trường đón xe khách đường dài về Hải Phòng ngay.

Chiều nay trời bỗng đổ mưa. Cơn mưa đầu mùa hạ đến mà không báo trước, làm em chẳng kịp chuẩn bị ô dù gì cả. Bus stop đông nghèn nghẹt người, toàn sinh viên cùng trường cũng đang chờ xe về nhà. Em đoán kiểu này chắc lát nữa xe bus đến em sẽ bị đoàn người này ì đến bẹp dí và bắn thiu trong cái cửa xe bé tí ấy.

Tiếng còi ô tô vang lên nghe đến bực mình. Em đưa mắt tìm kiếm bóng dáng chiếc xe Hải Âu quen thuộc thì nghe tiếng còi xe ngay một gần và liên hồi hơn. Đánh mắt định lờm cho cái gã lái xe vô duyên nào đó một cái thì em bỗng giật mình và khựng lại trong vài giây.

Là anh, người yêu của em, à không, người yêu của em một năm trước đây. Hiểu rằng anh đang vờ em lên xe, em mừng quýnh, chạy vội tới. Mở cửa xe và ngồi vào ghế trên bên cạnh anh.

Cái cặp nặng trĩu đến khó chịu, sách vở thì ít mà quần áo cho 3 ngày nghỉ sắp tới thì nhiều. Em vô tư tháo cặp vứt ra ghế sau. Mở box trước mắt tìm cái khăn để lau tóc. Thấy cái khăn, em mới nhớ ra. Mặt em bỗng đỏ bừng, hình như anh cũng nhận ra. Em chỉ cười trừ và lí nhí:

– Ôi, em vô duyên quá anh nhỉ?

Anh cũng chỉ cười và nói:

– Có sao đâu, em cứ tự nhiên.

Đến lúc này em mới nhận ra rằng, một năm trôi qua mà những gì đã từng

thuộc về em, hay những gì đã từng thuộc về cả hai chúng mình vẫn còn sâu đậm trong em. Có lẽ em không quên được vì nó là thói quen em lặp đi lặp lại trong quá khứ. Cũng có thể vì ngày xưa, chia tay nhau quá đột ngột, em vẫn chưa học được cách để quên những điều đó và rồi khi có người yêu mới, thì em không có lí do gì để học cách quên. Lúc này em mới để ý. Tấm thảm trải ghế kẻ caro trước đây em từng trải cho anh đã được thay bằng tấm thảm trải màu hồng Hello Kitty đáng yêu. Cái bùa em và mẹ xin cho anh trên chùa treo trên xe để anh luôn được may mắn khi đi đường cũng được thay bằng cái chuông gió có hình những chiếc lá thật đẹp. Mùi nước hoa xe cũng khác. Và cái khác mà đã khiến em bẽ bàng chính là chiếc khăn mà em vẫn hay dùng lau tóc mỗi khi lên xe mà gặp mưa.

Thì đúng rồi, cái gì cũng phải có sự thay đổi khi em và anh không còn là của nhau nữa. Anh giờ thuộc về người khác. Cái xe này cũng là phương tiện hay “ngôi nhà di động” của anh và người ấy. Mọi thứ đều phải khác đi cho hợp với người mới. Em không buồn đâu anh. Em có người yêu mới rồi. Em lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính ô tô. Màn mưa trắng xoá. Em bỗng muốn quăng đường Hà Nội – Hải Phòng dài thêm ra. Em có đang ích kỉ và xấu xa không? Em có phải đang ghen tuông không anh? Không! Có lẽ đó chỉ là sự ích kỉ, muốn cái gì đã là của mình phải vĩnh viễn là của mình mà thôi anh nhỉ?

Em không dám nắm anh lái xe như trước đây em vẫn từng làm, không dám nắm tay anh hay tựa vào vai anh. Em chỉ có thể ngồi đó, im lặng, thi thoảng trả lời vài câu hỏi của anh. Rồi lại đắm mình vào bản nhạc mà em không mấy quen thuộc.

Anh đã ngó ý muốn đưa em về tận nhà, nhưng em từ chối. Em muốn anh cho em dừng ở bus stop cách nhà em vài cây số.

Trời vẫn mưa tưởng chừng như không muốn ngớt. Em đứng đó nhìn bóng dáng chiếc xe mang biển số thân thuộc; chiếc xe trước đây sau mỗi trận mưa thế này là em và anh lại cùng đánh bóng lại cho nó... cứ từ từ khuất dần rồi chìm hẳn trong màn mưa.

Em – Người yêu mới.

Em vừa đi cùng người yêu cũ anh ạ! Em kể với anh về anh ấy nhiều lần rồi anh nhỉ? Em biết lần nào anh cũng đến đón em nên em đã không để anh ấy

chờ em về thẳng nhà mà đứng đây đợi anh đấy! Em biết kiểu gì anh cũng sẽ cau có vì trời mưa mà phải đi đón em cho mà xem và em cũng sẽ phải chờ anh một tiếng là ít vì kiểu gì anh cũng chờ cho mưa tạnh hẳn mới đi đón em.

Vậy mà, em đã đoán sai. Em chỉ đứng đó chưa đầy một phút đã thấy anh đến. Trời mưa tầm tã, anh khoác áo mưa nhưng mặt ướt hết. Anh đi tông và quần jeans thì đã xắn đến gối. Không hiểu sao em bật khóc như đứa trẻ. Anh cuống quýt xuống xe chạy đến hỏi han em đủ thứ, rằng em ốm à, mệt à hay đau ở đâu nhưng em chỉ lắc đầu. Anh che áo mưa cho em và đưa em lên xe.

Giá mà anh cáu với em thì em đã không khóc đâu anh ạ. Giá mà anh đi muộn một tiếng cho ngót mưa để em chờ thì em cũng không khóc đâu. Tự nhiên em thấy thương anh quá, em vốn vẫn nhạy cảm với những gì quá tình cảm anh dành cho em mà, em phiền phức, làm tội làm tình anh phải không? Ngồi trên xe em ôm anh thật chặt, tháo cả mũ bảo hiểm ra để được tựa đầu vào lưng anh. Anh hỏi em:

– Anh mà có ô tô thì vợ bớt khổ hơn vợ nhỉ? Hehe!

Em dúi vào lưng anh một cái:

– Em chả thích ô tô gì cả! Đi thế này mới được ôm!

Mặc anh hỏi han gì, em chỉ lắc hay gật đầu. Em nhớ ngày bé em hay ngủ gật trên lưng mẹ thế này, rồi nghe tiếng mẹ từ lưng phát ra, lạ lắm anh ạ! Rồi em thích được mẹ trùm kín áo mưa, đạp xe đèo em từ nhà trẻ về, đi qua bao con đường mà em chỉ nhìn thấy mỗi đường chứ không thấy khung cảnh xung quanh đâu, nên em cứ tha hồ mà cảm nhận chỗ nào đường trơn, chỗ nào xóc, chỗ nào quanh trái, quanh phải mà đoán xem sắp về đến nhà chưa. Hay anh nhỉ? Có lẽ bố mẹ em và anh luôn là người cho em cảm giác mình vẫn còn là một đứa bé luôn được bao bọc và che chở. Mỗi tiếng sấm vang lên em ôm anh thêm chặt hơn và cũng bày trò đoán đường như ngày xưa đi cùng với mẹ.

Giờ đây anh mới là hiện tại, là tình yêu đẹp nhất của em. Dù anh có đi xe máy hay thậm chí là xe đạp hay đơn giản nhất là cầm ô đến che cho em và đưa em về thì em cũng vẫn yêu anh nhiều nhất. Em không kể với anh về chuyện em vừa đi cùng người yêu cũ. Em không biết anh có ghen hay không, nhưng em sợ anh ấy sẽ làm em và anh mất cái khoảnh khắc gần gũi yêu

thương hiếm hoi này. Những gì đã qua, em không hứa là sẽ quên hoàn toàn nhưng em hứa sẽ không để nó ngang bằng với anh. Quá khứ là những trang kỷ niệm đẹp, mà anh cũng có giống em, nhưng hiện tại khác với quá khứ. Yêu mỗi người lại là những tình cảm khác nhau, những cách bày tỏ tình yêu khác nhau...

Anh và em cười giòn tan. Bên ngoài tấm áo mưa, những hạt nước vẫn cứ ào ào rơi từ trên trời xuống. Em ôm anh thế này, dễ chịu hơn phải không anh?

Người yêu cũ – Em

Hôm nay thứ 7, ngày em về Hải Phòng mà lại mưa. Anh thấy có gì đó lo lắng nên đánh xe tạt qua trường em xem em ra sao. Nỗi lo của anh hình như không hề vô duyên chút nào, anh thấy em đang bị đám đông xô đẩy ở cái mái chờ xe bus bé xíu. Anh bấm còi để thu hút sự chú ý của em, mà cô gái đang ngáo ngơ kia cứ giả vờ kiêu ra mặt với anh như ngày xưa ấy [:-)] Hồi lâu em mới nhận ra anh. Em hồ hởi vào xe một cách tự nhiên. Rồi em đã nhận ra sự thay đổi ít nhiều trong xe, em đỏ mặt, bối rối.

Anh hiểu cảm giác của em lúc ấy, nhưng anh lại nghĩ rằng, giá mà mình cứ có thể vô tư như thế thì tốt. Anh trách mình ngày xưa nông nổi, bỏ em đi để chơi với theo sau, để em bơ vơ cổng trường những chiều quen mong ngóng anh đón đưa. Anh đã từng nghĩ mình không hợp nhau, anh cần một cô gái biết thích nghi nhanh với những thú vui, sở thích, những thú ăn chơi trác táng của anh mà anh đã không hề biết, niềm vui lâu dài và trọn vẹn đâu thể có được từ những thứ đó. Anh yêu một vài cô gái, người ta lấp đầy thời gian của anh bằng những cuộc đi shopping vô giới hạn, những buổi party, những event lớn nhỏ đủ thể loại và ngay cả trong một buổi tối tụ tập buôn dưa của bọn con gái. Rồi người ta cố gắng để xoá sạch và thay thế những gì đã từng thuộc về anh và em; mấy cô công chúa ấy thay hết tấm bọc ghế xe hơi của anh thành một màu hồng dễ thương nhưng khiến người khác nhìn anh như một kẻ biến thái, những chiếc chuông gió rối mắt làm anh điên lên những khi bực mình. Ngay cả chiếc khăn bông nhỏ xinh mà em thường dùng lau mái đầu ướt mưa cũng được thay bằng chiếc khăn tay làm điệu.

Anh choáng ngợp trong những hương nước hoa thơm nhưng không quen mũi, choáng ngợp với những bản nhạc DJ dữ dội và mờ ảo. Và càng như thế, anh càng muốn được sống lại trong những ngày còn em hơn.

Hôm nay anh biết em đã có người yêu mới. Anh thoáng có chút ghen tị. Không phải đâu, anh ghen tị lắm. Trước đây chưa bao giờ anh coi em là quý giá và quan trọng đến mức anh có thể tiếc khi bỏ đi. Nhưng anh nhầm, người ta có thể tìm được niềm vui tức thời trong sự xa hoa và đám đông náo nhiệt, nhưng có được sự bình yên thực sự cũng chỉ có trong tình yêu mà thôi. Anh đã cười, dù gượng gạo nhưng cũng cố tỏ ra vẻ anh ổn để cho em thấy. Không biết nếu anh đánh rơi và để lộ cái nụ cười gượng gạo đầy u uất bất ngờ ấy ra thì em có thương và lo cho anh nữa hay không? Giá mà chiều nay anh không sử dụng và có thể dẹp bỏ đi cái tính tự trọng cao ngất trời ấy đi thì tốt biết bao. Anh sẽ mở lời gạ em làm lại người yêu của anh trong vòng 2 tiếng thôi...

Quãng đường từ Hà Nội về Hải Phòng mưa trắng xoá. Anh nhìn em lại ngáo ngơ mong ngóng như trước đây vẫn thế. Người yêu mới của em hạnh phúc em nhỉ?

Người yêu mới – Em

Vợ yêu bé nhỏ của anh. Hôm nay trời mưa to thật em nhỉ? Anh đang đi có việc thì gặp mưa nên tạt vào quán nước gần bus stop để tiện đón em.

Rồi anh thấy em bước ra từ xe của cậu ấy. Anh có thể nhận ra đó là người yêu cũ của em. Anh đã tức giận đến suýt văng tục. Anh thấy thật lạ khi em lững thững trong mưa mà không chạy vội vào mái che mà trú mưa. Rồi anh thấy thương vợ của anh. Nếu anh có thể đưa em về bằng ô tô thì em đã không bị ướt sũng đến tội thế này. Thấy anh, em bật khóc. Anh cố gắng quát, vợ của anh hiếm khi khóc mà cho anh thấy, em vẫn luôn giấu nước mắt vào phía sau mà. Hoá ra vợ của anh thương anh. Em vẫn luôn thương anh nhiều như thế mà anh không hay biết, mà không, anh có biết nên mới càng được đà, cứ nghĩ dù có hành hạ em về mặt tinh thần đến mức nào thì em cũng không bao giờ giận hay chia tay anh đâu.

Lúc này anh mới thấy anh cũng thương em nhiều biết mấy, khi không có anh vợ ngờ nghệch và vụng về chăm sóc bản thân đến mức nào. Vợ luôn cần phải có một người đàn ông ở bên cạnh để chăm sóc và che chở. Người yêu cũ của em chắc làm được. Còn anh, liệu anh có làm được không? Anh đã mất bao nhiêu đêm trắng trở nghĩ sao cho sự nghiệp của anh được suôn sẻ, nghĩ sao cho luôn được bạn bè nể phục nhưng chưa một lần nghĩ làm sao để em luôn được hạnh phúc, em không còn phải khóc khi yêu anh. Anh đã dành cả đêm

để thức xem một trận cầu, đi cả ngày với đám bạn, du lịch cả tuần cùng gia đình, nhưng chưa bao giờ anh dành 1 tiếng đồng hồ để đến đón em sớm hơn, cho em không phải chờ đợi mỏi mòn những chiều mưa tầm tã. Anh thật tệ khi không biết mình đang có một thiên thần bên cạnh. Cách em áp mặt vào lưng anh thử thì bao điều; cách em thập thò trong áo mưa để chơi trò đoán đường với anh thật vô tư. Sao trước đây anh không biết giành thời gian thật nhiều ở bên em nhỉ? Vợ yêu bé nhỏ của anh là cả một kho tàng mà anh sẽ phải dành cả cuộc đời để khám phá. Và từng ngày anh sẽ khám phá em từng chút, từng chút một em nhé!!!